

LUOTTAMUS KASVAA KULKIESSA

*VERTAISMA TERIAALI
NAISTEN HENGELLISEEN
KYSELYYN JA ETSINTÄÄN*

NNKY·KFUK·YWCA

SISÄLLYSLUETTELO

<i>ESIPUHE</i>	<i>SIVU 3</i>
<i>JOHDANTO</i>	<i>SIVU 5</i>
<i>ODOTTAMINEN</i>	<i>SIVU 6</i>
<i>VAPAUS</i>	<i>SIVU 9</i>
<i>PELKO</i>	<i>SIVU 12</i>
<i>ROHKEUS</i>	<i>SIVU 16</i>
<i>EPÄILYS</i>	<i>SIVU 19</i>
<i>USKO</i>	<i>SIVU 22</i>
<i>RIITTÄMÄTTÖMYYS</i>	<i>SIVU 26</i>
<i>KUTSU</i>	<i>SIVU 30</i>
<i>VOIMA</i>	<i>SIVU 34</i>
<i>VIERAANVARAISUUS</i>	<i>SIVU 38</i>
<i>VINKIT RYHMÄNOHJAAJALLE</i>	<i>SIVU 41</i>

ESIPUHE

Vertaistoiminta on Suomen NNKY-liikkeen vahvuus ja liikkeemme ydintä. Olemme kokeneita vertaistoiminnan ammattilaisia ja vapaaehtoisia, ja meillä on jo kaksi vakiintunutta toimintamuotoa, Kamalat äidit® ja Voimasiskot™. Nyt haluamme luoda uutta ja tukea keskinäistä vuorovaikutustamme ja vertaistukea myös hengellisellä alueella.

Luottamus kasvaa kulkiessa – Vertaismateriaali naisten hengelliseen kyselyyn ja etsintään on aineistotyyppinen työkirja, joka soveltuu virikkeeksi niin omaan kuin yhteiseen pohdiskeluun. Ennen kaikkea työkirja on tarkoitettu naisten keskinäiseen kuuntelemiseen ja tukemiseen, vertaisten yhdenvertaiseen kohtaamiseen kristillisten teemojen parissa. NNKY-liikkeessä naiset kohtaavat itsensä ja toisensa kehollisina, älyllisinä ja hengellisinä olentoina, kokonaisina ihmisinä, ja haluamme ruokkia näitä kaikkia puoliamme, tällä kertaa erityisesti hengellisyyttämme.

NNKY-liitto haluaa tällä aineistolla kannustaa liikettämme ja eri ikäisiä naisia rehelliseen hengelliseen kyselyyn ja etsintään, vaikeidenkin kysymysten ja epäilyjen käsittelyyn ja toinen toisemme kunnioittamiseen ja ymmärtämiseen. Mitä on kristillinen uskomme ja miten näkyvät liikkeemme juuret tässä ajassa? Mikä meitä mietityttää naisina? Miten ja mihin haluamme vaikuttaa yhdessä?

Liikkeemme arvoja ovat lähimmäisen rakastaminen, yhdessä tekeminen ja kaikkien kunnioittaminen. Tämä on se eetos, jota haluamme aineistolla vahvistaa. Vertaisuudessa on voimaa, kun olemme myötätuntoisia itseämme ja toisiamme kohtaan emmekä arvioi tai arvostele omia tai toistemme pohdintoja.

Osa kymmenestä teemasta sisältää nais erityisiä kysymyksiä ja haastaa meidät yksilöinä ja NNKY-liikkeenä toimimaan yhdenvertaisuuden toteutumiseksi.

Työkirjan lopussa on vinkkejä ryhmänohjaajille tapaamisen rakentamiseen, pelisääntöjen luomiseen ja toiminnallisten menetelmien soveltamiseen. Ryhmänohjaaja on vertainen etsijä ja vaeltaja. Ohjaaminen ei siis edellytä teologista asiantuntemusta, vaan rooli on koollekutsujan ja koordinoijan rooli. Ohjaaja huolehtii siitä, että jokainen osallistuja saa halutessaan tilaa puhua ja tulla kuulluksi.

Aineistoa voi käyttää herättämään kysymyksiä ja ajatuksia myös omassa hiljaisuudessa Jumalan kanssa, ja sen tekstinosat ja rukoukset soveltuvat myös yhdistyksen tapahtuman tai ryhmän hartaushetkiin.

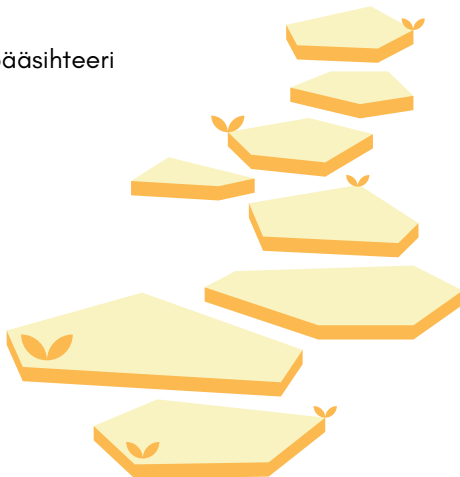
Aineiston on laatinut teologian maisteri ja Tampereen NNKY-yhdistyksen aktiivi ja aiempi työntekijä Hanna-Kaisa Hartala. Tukena on ollut työryhmä, johon on kuulunut Oulun NNKY:n toiminnanjohtaja Maarit Peltoniemi, NNKY-liiton viestintä- ja järjestöasiantuntija Karoliina Henriksson sekä pääsihteeri Anne Pönni.

Aineisto on sähköinen ja löytyy NNKY-liiton verkkosivuilta **ywca.fi/paikallisyhdistykset/materiaalipankki/**. Ryhdytään rohkeasti kokoamaan ryhmiä, käyttämään aineistoa ja keräämään kokemuksia. Työkirjaa on helppo kehittää eteenpäin, koska se on sähköinen. Palautetta voi lähettää osoitteella nnky@ywca.fi

Helsingissä 14.8.2023

Anne Pönni

Suomen NNKY-liiton pääsihteeri

JOHDANTO

Luottamus kasvaa kulkiessa - Vertaismateriaali naisten hengelliseen kyselyyn ja etsintään on Suomen NNKY-liiton naisten hengellisen vertaisryhmän työkirja. Sen on tarkoitus auttaa sinua alkuun erilaisten teemojen käsittelyssä, niin että toisaalta voisit saada vastauksia ja ratkaisuja, toisaalta rohkaistua esittämään uusia kysymyksiä. Kirjan ääressä on lupa ihmetellä, kysyä, etsiä ja löytää. Matkaa tehdään rinnakkain toisten kanssa, mutta jokaisen polku on omanlaisensa.

Kussakin luvussa käsitellään yhtä teemaa. Elämä on kuitenkin kokonaisuus, joten saatat huomata teemojen nivoutuvan toisiinsa. Sanan ja alustuksen jälkeen vastaan tulee nippu kysymyksiä, joista voit valita itsellesi sopivimmat. Punakynää ei käytetä, sillä kysymyksiin ei ole oikeita tai vääriä vastauksia. Toivottavasti rohkaistut kertomaan ajatuksiasi, kysymyksiäsi ja epäilyjäsiikin ryhmässä, sillä jaetuista pohdintoista voi aueta uusia maisemia, ja voitte saada toisiltanne hyvää matkaevästä.

Ryhmän on tarkoitus olla luottamuksellinen ja avara. Omia tai toisten ryhmäläisten ajatuksia ei siis tuomita, vaan niitä kuunnellaan kunnioittaen. Kaikki ryhmässä kuultu jää ryhmään, siitä ei ole lupa puhua ulkopuolisille. Omat löytösi tai oman hämmennyksesi voit toki viedä mukanasasi jaettaviksi muillekin.

Työkirja ponnistaa ekumeeniselta, kristilliseltä pohjalta. Raamatunteksteissä on käytetty Uuden testamentin osalta käännettä UT2020, Vanhan testamentin osalta käännettä KR1992. Jokainen luku alkaa rukouksella ja päättyy rukoukseen eli kaikki vastaukset, ajatukset ja tunteet suljetaan Jumalan syyliin juuri sellaisina kuin ne ovat, arvostelematta. Jos vierastat rukoussanoja, ole huoletta. Huokauskin lasketaan rukoukseksi.

Kristus sanoo olevansa tie, käy siis rohkeasti matkaan!

Hanna-Kaisa Hartala,
työkirjan kirjoittaja

ODOTTAMINEN

Alkurukous

Herra, näytä minulle tänään jotakin uutta itsestäni ja sinusta.
Kiitos, että teet sen lempeästi.

Sana

Jes. 40:27-31

Miksi valitat, Jaakob, Israel, miksi puhut näin: - Ei ole Herra nähnyt elämäni taivalta, minun asiastani ei Jumala välitä. Etkö jo ole oppinut, etkö ole kuullut, että Herra on ikuinen Jumala, koko maanpiirin luoja? Ei hän väsy, ei uuvu, tutkimaton on hänen viisautensa. Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikoille voimaa. Nuoretkin väsyvät ja nääntyvät, nuorukaiset kompastelevat ja kaatuvat, mutta kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy.

Ajatuksia odottamisesta

Elämästä iso osa kuluu odottaessa. Joskus odottaminen on iloisen malttamaton, usein se on kuitenkin turhauttavaa ja raskasta. Eikö vieläkään aukea se ovi, jolla olen niin pitkään kolkuttanut? Taasko olen pysähdyksissä, uudessa odotushuoneessa?

Odottajasta tuntuu, että odottaminen on vain hänen osansa, mutta se kuuluu kaikkeen elämään. Vuodenkierron vaiheet kertovat kauniisti erilaisista ajoista: Keväällä jäätynyt maa sulaa ja kasvit ponnistavat pintaan. Kesän täyttävät tuoksut ja äänet, pesimisen ja kasvun kohina. Syksyä kohti sato kypsyy ja antaa uutta elämää. Talvella levätään pimeään ja kylmän suojissa, valmistaudutaan uuteen heräämiseen. Yksi vaihe vie kohti seuraavaa.

Myös ihminen tarvitsee kasvurauhaa, sitä, että asiat saavat kypsyä ja tapahtua ajallaan. Jumalan aika on kuitenkin hyvin toisenlainen kuin ihmisen aika, eikä sitä ole aina helppo hyväksyä. Kasvunvaihe saattaa näyttää pelkältä pysähtyneisyydeltä. Kärsimättömyyskin nostaa päätään, vaikka tietäisi odottavansa Luojan käden kätköissä. Välittääkö hän sittenkään minusta?

Toisaalta odotus voi muovautua myös kotoiseksi. Siihen tottuu, ehkä jopa rakentaa sen tuttuuteen pesän, josta käsin on turvallista katsoa ohi lipuvaa elämää. Voi olla vaikeaa uskaltautua liikkeelle, kun on pitkään ollut aloillaan. Joskus on silti aika verrytellä siipiään ja luottaa tuuleen, sillä lopulta jokaisen on itse päätettävä lentää.

Elämä ei kuitenkaan ala vasta korkealla taivaankaarella. Se on jatkuva prosessi, joka tapahtuu koko ajan, minussa, muissa, ympärilläni. Ehkä odottamiseen voisikin etsiä uudenlaisen näkökulman, opetella olemaan yhtä aikaa matkalla ja perillä.

Osa odotuksista täyttyy jo matkan varrella, vaikka kenties eri tavoin kuin alun perin tuli ajatelleeksi. Ehkä minun ei kuulukaan kiinnittyä omiin mielikuviini täyttymyksestä tai rukousvastauksista, vaan uskaltaa ehdoitta Vapahtajan jalanjälkiin. Antaa niiden kuljettaa avariin maisemiin ja raikkaisiin tuuliin, omalle paikalleni elämässä tänään.

Pohdinnan tueksi

1. Jos tänään otat odotuksen kämmenellesi, miltä se tuntuu? Onko se kepeä vai kipeä, kylmä vai polttava? Haluatko karistaa sen vai vaalia sitä? Saatko siitä ylipäänsä otetta vai onko se epämääräinen, muodoton kaiherus sinussa? Saatko sanoitettua sitä?
2. Mitä haluat kertoa Jumalalle odotuksestasi? Mitä toivot häneltä?
3. Miltä sinusta tuntuu ajatus kasvurauhasta? Miksi?

4. Voisitko olla matkalla ja perillä yhä aikaa? Miten se näkyy tai voisi näkyä arjessasi? Oletko kenties saanut matkakumppaneita, joiden kanssa voisit jakaa niin makeat kuin kitkerätkin eväät?

5. Mitä sinulle voisi tarkoittaa uusi voima, joka sanassa mainitaan?

6. Mitä sellaista hyvää elämässäsi on jo nyt, jota ei tarvitse odottaa?

Päätösrukous

Rakas Jumala,
kiitos, että sinä odotat aina minua syli auki,
eikä minun tarvitse koskaan odottaa sinun rakkauttasi.

Kiitos elämästä, jonka olen sinulta saanut.
Kiitos, että et syytä minua, vaikka väsyn ja kompuroin matkalla,
vaan haluat kerta toisensa jälkeen auttaa minua lepoon tai liikkeelle.
Anna hyviä matkakumppaneita ja kauniita maisemia, ja auta minua
huomaamaan, mitä olet antanut evääksi jo tänään.

Jätän sinulle turhautumiseni ja pettymykseni,
hämmennykseni ja kaipaukseni.
Siunaa odotukseni, niin että se saa olla hedelmällistä maata,
ja anna minulle kasvurauha, kunnes on aika liikkua eteenpäin.

Auta minua, etten jää odottamaan elämän alkamista,
vaan alan elää jo tänään.

Aamen.

Täsmärukous

Auta, etten odota elämän alkamista, vaan alan elää.

VAPAAUS

Alkurukous

Herra, auta minut ulos kaikesta ahtaudesta.
Kiitos, että rakkautesi on avara kuin taivas.

Sana

Jes 61: 1-3

Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, parantamaan ne, joiden mieli on murtunut, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kahleitten kirpoamista, julistamaan Herran riemuvuotta, päivää, jona Jumalamme antaa palkan. Hän on lähettänyt minut lohduttamaan kaikkia murheellisia, antamaan Siionin sureville kyynelten sijaan ilon öljyä, hiuksille tuhkan sijaan juhlapäähineen, murheisen hengen sijaan ylistyksen viitan.

Ajatuksia vapaudesta

Eri ihmiset kuvaavat vapautta varmasti eri tavoin. Yhdelle se voi tarkoittaa hiljaista rantaa ja merituulta kasvoilla, toiselle kesäfestareiden ihmisvilinää. Yhteistä vapauden kokemuksille voisi ehkä olla se, että vapaus ei vaadi tai purista. Sen sisällä on tilaa hengittää ja liikkua. Vapaus on avaraa ja voimauttavaa, kenties myös kepeää.

Vapaus ei kuitenkaan tarkoita rajattomuutta. Maailmassa, jossa kuka tahansa voi tehdä mitä tahansa, on turvatonta elää, eikä turvattomuus ole vapautta. Terveet rajat suojaavat perheitä, yhteisöjä ja yhteiskuntia. Myös yksilö tarvitsee rajoja, jotta voi ylipäänsä olla olemassa. Minä en ole sinä tai päinvastoin, eikä kukaan ole vapaa kävelemään toisen ihmisen rajojen yli. Rehelliset, selkeät ja oikeudenmukaiset rajat itse asiassa suojelevat vapautta.

Toisaalta on rajoja, joiden sisällä vapaus kuolee. Kirjoittamattomista säännöistä tai vääristyneestä vallankäytöstä punoutuu helposti sitova seitti. Valheen, epävarmuuden ja pelon ilmapiirissä ihminen ei ole vapaa, vaan hänestä kasvaa vanginvartija itselleen. Kun joudun varomaan mitä sanon, teen ja olen, minusta tulee mitätön, osaamaton ja olematon. Vääristellyt rajat muuttuvat siis rajoitteiksi.

Valhe ja pelko ovat huonoja rakennusmateriaaleja, sillä ne eivät suojaa, vaan tukahduttavat. Samoin tekevät syyllisyys ja katkeruus, ne kuluttavat sydämen köyhäksi. Ehkä vapauden vastakohta voisi olla tämä ahtausta, joka puristaa ihmisestä elämänvoiman. Juuri tällaisiin loukkoihin hiipii Jumalan lempeä Henki ja alkaa hengittää uusia alkuja.

Kun kahleita murretaan, jää vielä ratkaiseva kysymys: uskallanko itse päästää irti? Jos saan mahdollisuuden pyytää, antaa ja saada anteeksi, tartunko siihen ja päätänkö alkaa puhua itselleni moitteiden sijaan kauniita sanoja, kokeilla miten jalkani kantavat? Vaatii rohkeutta astua pois tutuksi käyneen taakan alta.

Jos annan vapaudelle mahdollisuuden, se saattaa valua päästä varpaisiin ja muuttua teoiksi. Koska en enää elä ahtaassa ja pimeässä, minulla on voimaa tulla ja tehdä näkyväksi, viedä vapauden siemeniä myös muiden vankiloihin.

Pohdinnan tueksi

1. Mieti, mitä vapaus sinulle merkitsee ja miltä se tuntuu. Kuulostele olotilaa. Mistä olet vapaa? Minkälaisia asioita, ihmisiä tai kokemuksia elämäsi ei kuulu, kun olet vapaa? Mihin olet vapaa: minkälaisille asioille, ihmisille tai kokemuksille olet antanut tilaa, kun olet vapaa?

2. Tunnetko itsesi tai elämäsi jollakin tavalla köyhäksi? Missä asiassa? Mikä on köyhdyttänyt ja kutistanut sinua?

3. Mitä hyvää uutista kaipaat juuri nyt, jotta elämäsi voisi olla avaraa ja rikasta? Voisitko kertoa kaipuusi Jumalalle?

4. Mistä voisit päästää tänään irti, jotta olisit vapaampi elämään hyvää elämää? Entä mistä voisit päästää tänään irti, jotta vapauttaisit toisen ihmisen? Voisitko pyytää Jumalalta apua irrottamiseen?

5. Minkälaisia rajoitteita tai rajojen rikkomisia erityisesti naiset ja tytöt joutuvat kohtaamaan? Miten voisit auttaa itseäsi ja muita terveiden rajojen rakentamisessa ja vääristyneiden purkamisessa?

6. Minkälaisia vankiloita tunnistat elämänpirissäsi? Voisitko jotenkin viedä valoa ja vapautta niihin?

Päätösrukous

Jumala,
kiitos, että sinä kutsut vapautteen kaikenlaisista vankiloista.
Auta minua näkemään siunattujen ja sitovien rajojen ero,
niin että osaan valita elämän.

Anna Henkesi hengittää kaikessa siinä,
mikä minussa on katkeraa ja kipeää.
Auta vapaaksi ahtaasta ja pimeästä.
Lohduta minua, tee minusta tosi.

Herra,
anna minulle lempeä katse,
kun kohtaan sidottuja ja murrettuja ihmisiä.
Puhu minun suullani, silitä minun käsilläni
ja rakasta meidät vapaiksi.

Aamen.

Täsmärukous

Rakasta minut vapaaksi, jotta voin auttaa muita vapauteen.

PELKO

Alkurukous

Herra, puhu tänään sydämelleni toivon sanoja.
Kiitos, että sinä olet elämä.

Sana

Ps. 23

Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.

Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä.

Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden.

Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani.

Sinä suojelet minua kädelläsi, johdatat paimensauvallasi.

Sinä katat minulle pöydän vihollisteni silmien eteen.

Sinä voitelet pääni tuoksuvalla öljyllä, ja minun maljani on ylitsevuotavainen.

Sinun hyvyytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.

Ajatuksia pelosta

Uutiset kulkevat nykyään nopeasti. Sitä mukaa, kun maailma käy jatkuvasti pienemmäksi, pelko tuntuu kasvavan yhä suuremmaksi. Sodat ja sairaudet, kaikenlainen tuho ja mielettömyys tulvivat koteihin ja jäävät puristamaan mielen perukoille. Oma avuttomuus katsoo peilistä joka aamu.

Pelko väittää, että mitään ei ole tehtävissä. Se kiemurtelee ahdistaviksi säikeiksi sisimpään, maalaa maisemat toivottomiksi. Pahimmillaan se lamauttaa kokonaan. Miten voin jatkaa elämääni kaiken tämän keskellä? Onko missään enää mieltä?

Fantasiateokseensa Taru sormusten herrasta J.R.R. Tolkien on kirjoittanut koskettavan ajatuksen. Kaikki, jotka elävät pimeitä aikoja toivovat, että pelottavat tapahtumat eivät olisi osuneet juuri tähän hetkeen. Kukaan ei kuitenkaan voi valita aikaa, jota elää. Ainoastaan sen voimme valita, miten käytämme meille annetun ajan.

En voi vaikuttaa koko maailmaan, mutta omaan osaani siinä kyllä. Sitäkään ei tarvitse jaksaa yksin. Psalmi 23 kertoo, että ihmisen elämään kuuluvat myös pimeät laaksot. Se kuitenkin lupaa, että yhtä varmasti Jumala kulkee vierellä niiden läpi. Pelottavat asiat eivät siis välttämättä katoa, mutta voin saada voimaa olla antamatta periksi pimeälle.

Entä jos juuri tämä on sitä, mitä levottomina aikoina eniten tarvitaan: että pelosta huolimatta näen kukat ja linnut, katan pöydän ystäväilleni. Etten anna viimeistä sanaa kauhulle ja kuolemalle, vaan kerta toisensa jälkeen valitsen elämän, valon ja ilon. Ehkä tulevaisuutta ja toivoa aletaan rakentaa nauramalla rikki lamauttava pelko.

Hyvään keskittyminen ei tarkoita pahan ja väärän ohittamista, vaan pikemminkin sitä, että en anna niiden riistää elämänvoimaa itsestäni. Jos pyöritän toistuvasti ajatuksissani pahoja asioita, tulen helposti päästäneeksi ne tekemään tuhojaan minussa. Kun keskityn elämään, jaksan paremmin toimia sen hyvän eteen, jota haluan vaalia ja jonka puolesta tahdon taistella.

Pohdinnan tueksi

1. Jos tarkastelet pelkojasi, minkälaisia säikeitä tunnistat niissä? Huolta? Surua? Tärkeitä asioita, joita et halua menettää? Jotakin muuta? Voisitko tällä tavoin pilkkoa pelkosi pienempiin osiin ja käsitellä niitä yksi kerrallaan?

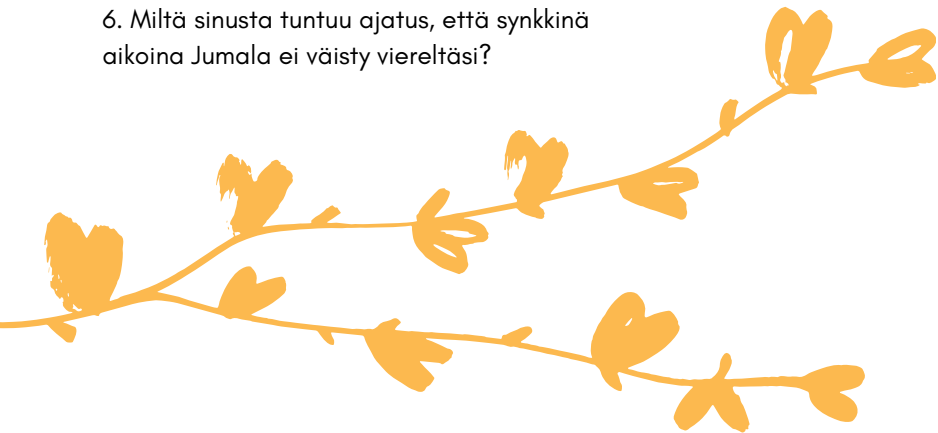
2. Minkälaisten asioiden huomaat ruokkivan pelkoasi? Minkälaisia valintoja voisit tehdä, että et antaisi pelolle niin paljon valtaa? Keneltä voisit pyytää apua valitsemiseen?

3. Minkälaiset asiat auttavat purkamaan ja kantamaan pelkoasi? Minkälaisia valintoja voisit tehdä, että sinun olisi parempi olla? Keneltä voisit pyytää apua valitsemiseen?

4. Mitkä asiat tai arvot ovat mielestäsi suojelemisen arvoisia? Mitä voit tehdä niiden hyväksi, mihin puolestaan et itse voi vaikuttaa? Uskaltaisitko jättää Jumalan käsiin ne asiat, joihin et yllä?

5. Mieti psalmin maljaa, joka suorastaan tulvii hyviä asioita. Mitä ne voisivat olla? Miten tähän hyvän määrään vaikuttaa se, että pyörität päässäsi pahoja asioita? Entä se, että valitset tehdä arjessasi jotakin hyvää?

6. Miltä sinusta tuntuu ajatus, että synkkinä aikoina Jumala ei väisty viereltäsi?

Päätösrukous

Herra, auta minua
päästämään irti pelostani,
niin että käteni on vapaa tarttumaan sinun käteesi.
Kiitos, että silloinkin, kun en itse tähän pysty
sinä pysyt vierelläni ja olet suojana minun ja pimeän välissä.

Anna minun nähdä hyvää ja kaunista
ja toimia niiden puolesta.
Auta erottamaan toisistaan ne asiat,
joihin voin vaikuttaa ja ne, joihin en voi vaikuttaa.
Päästä minut vapaaksi turhista taakoista,
jotta minulle jää voimaa taistella oikeiden asioiden puolesta.

Kiitos, että viimeinen sana ei koskaan kuulu tuholle, tuskalle ja
kuolemalle, vaan sinulle, ja sinä olet elämä.

Aamen.

Täsmärukous

Anna minun keskittyä hyvään,
jotta jaksan taistella sen puolesta.

ROHKEUS

Alkurukous

Herra, vahvista ja rohkaise minua.
Kiitos, että saan aina nojata sinuun.

Sana

Jer. 1: 4-9

Minulle tuli tämä Herran sana:

- Jo ennen kuin sinut äidinkohdussa muovasin, minä valitsin sinut. Jo ennen kuin sinä synnyit maailmaan, minä pyhitin sinut omakseni ja määräsin sinut kansojen profeetaksi. Mutta minä vastasin: "Voi Herra, Jumalani, en minä osaa puhua, minä olen niin nuori!" Silloin Herra sanoi:

- Älä sano, että olet nuori, vaan mene, minne ikinä sinut lähetän, ja puhu, mitä minä käsken sinun puhua. Älä pelkää ketään, sillä minä, Herra, olen sinun kanssasi ja suojelen sinua. Sitten Herra ojensi kätensä, kosketti suutani ja sanoi minulle: - Minä annan sanani sinun suuhusi.

Ajatuksia rohkeudesta

Kutsun ja tehtävän edessä ihminen on usein mielestään liikaa yhtä ja liian vähän toista. Ainakin paljon pitäisi itsessä ja elämässä korjata ennen kuin voi tarttua toimeen. Tilanearvioita onkin hyvä tehdä, mutta on syytä olla myös rehellinen. Punnitsenko todella vaihtoehtoja vai pyörittelenkö oikeastaan tyhjää, ettei tarvitsisi tehdä mitään? Pelko on helppo naamioida järkeilyksi.

Pelko ja epävarmuus kuuluvat elämään. Voin kuunnella niitä, mutta niiden ei tarvitse päättää puolestani. Rohkeus ei tipahda minuun tyhjästä, vaan se kasvaa luottamuksen jalanjäljissä. Kun otan tunteistani riippumatta askeleen valitsemaani suuntaan, jalkani vahvistuvat. Koko tie ei tietenkään näy kerralla, eihän elämä muutenkaan ole katsottavissa alusta loppuun.

Entä jos itseluottamusta askelten ottamiseen ei kerta kaikkiaan ole? Jos on vain jumittava arki ja pieneksi kutistunut maailma? Voisiko ajatella, että edes itseluottamusta minun ei tarvitse kaivaa omista sisuksistani, vaan se kumpuaa itseäni syvemmältä, alkulähteestäni: Jumalasta. Ehkä voisin lakata katsomasta omaan mahdottomuuteeni ja vain nojata Jumalan mahdollisuuksiin.

Kenties rohkeus ei yleensä olekaan tunne, vaan valinta. Luotan, vaikka en ymmärrä. Toimin, vaikka pelottaa. Valitsen, koska minut on valittu. Voisivatko rohkeus ja usko ollakin sisaria? Kummassakaan kun ei ole kyse siitä, mitä itsestäni ponnistan vaan siitä, että nojaan minulle annettuun. Siis luottamuksesta.

Luottamusta voi ajatella myös sitoutumisena. Aina ei voi tuntea itseään vahvaksi ja rohkeaksi, mutta jos luottaa valitsijaan, sitoutuu saamaansa tiehen. Tästä näkökulmasta ajateltuna rohkeus ei ole välttämättä suurta ja näkyvää, vaan se kasvaa hiljaa siellä, missä kengät eniten kuluvat, nimittäin arjessa.

Pohdinnan tueksi

1. Onko sinulla esikuvia, joiden rohkeutta ihaillet? Mikä heissä tekee sinuun vaikutuksen? Mitä heidän ominaisuuksistaan toivoisit itsellesi?

2. Minkälaisissa tilanteissa tunnet kiusausta selitellä ja perääntyä? Miksi? Miltä se tuntuu? Voisitko pyytää Jumalalta apua tällaisiin tilanteisiin?

3. Minkälaisissa tilanteissa olet valinnut toimia, vaikka sinua on pelottanut? Miltä se tuntui? Jos tällaista tilannetta ei vielä ole ollut, kuvittele sellainen, ja mieti, miltä mielikuva tuntuu.

4. Onko mielestäsi asioita tai tilanteita, joissa erityisesti naiset tarvitsevat rohkaisua? Mieti konkreettisia tapoja, joilla voit ruokkia omaa ja sisartesi rohkeutta ja auttaa pelokkaita tai epävarmoja naisia uskaltamaan elämässään eteenpäin. Millaisin sanoin kannustaisit? Kokeile sitten puhutella myös itseäsi samaan tapaan.

5. Mieti konkreettisia tapoja, joilla saat ajatuksesi käännettyä pois itsestäsi, kun ne alkavat pyöriä oman pienuutesi ympärillä. Voit vaikka käyttää apuna Sanaa ja todeta ääneen: Herra on minun kanssani. Mikä muu voisi saada ahdistavan ajatuskierteen katkeamaan?

6. Minkälaisia askelia sinun täytyisi nyt ottaa elämässäsi? Voisitko pyytää Jumalaa vahvistamaan jalkasi ja antamaan oikeissa tilanteissa tarvittavat sanat?

Päätösrukous

Herra,
kiitos, että saan aina ja kaikkialla nojata sinuun.
Anna luottamuksen kasvaa minussa,
niin että se näkyy rohkeutena.

Opetä minua puhumaan itselleni
niin kuin sinun rakkautesi puhuu.
Auta valitsemaan vahvistavia sanoja myös silloin,
kun puhun toisille.

Auta ottamaan ensimmäinen askel,
kun näyttää mahdottomalta päästä pelkoni ja epävarmuuteni yli.
Vahvista ja rohkaise minua,
niin että oma mahdottomuuteni
jää sinun mahdollisuuksiesi syyliin.

Aamen.

Täsmärukous

Auta, etten katso omaan mahdottomuuteeni
vaan sinun mahdollisuuksiisi.

EPÄILYS

Alkurukous

Herra, auta minua olemaan rehellinen ja tosi.
Kiitos, että kunnioitat minua ja kysymyksiäni.

Sana

1. Joh. 3 : 18-20

Lapseni, meidän rakkautemme pitää ilmetä totuuden mukaisina tekoina, ei sanoina ja puheina. Siitä tiedämme, että olemme lähtöisin Totuudesta, ja voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme. Jumala tietää kaiken ja on suurempi kuin meidän sydämemme, vaikka se syyttäisi meitä jostain.

Ajatuksia epäilyksestä

Meidän nurkillamme läntisessä maailmassa usko mielletään helposti yksityisasiaksi. Silloin saattaa syntyä käsitys, että ihmisen omat sisäiset liikkeet kertovat koko totuuden uskosta. Kun tuntuu hyvältä ja vakaalta, minulla on paljon uskoa, kun arveluttaa ja ahdistaa, uskoa on vähän. Jos ei tunnu miltään, olen varmaan jo tippunut uskon ulkopuolelle. Voiko usko tosiaan olla ailahtelevan tunnemaailmani varassa?

Entä jos rohkenisin katsoa ulos itsestäni, yhteiseen uskoon? Minullahan on sisaria ja veljiä ympäri maailman, lisäksi saan asettua vuosisataiseen rukousten ketjuun. Jospa minun ei edes kuulu olla yksittäinen tuikku, vaan osa suurta valomerta. Kun oma liekki hiipuu, ympärilläni on aina muita, jotka voivat ruokkia tulta ja kannatella väsynyttä.

Uskaltaisinko epäilyksistäni katsoa myös Jumalaan? Ihminen on avoin ja tosi vain luottamuksen ilmapiirissä. Jos uskoa ajatellaan luottamuksena

Jumalaan, rehelliset kysymykset ja epäilykset ovatkin aikamoinen uskontunnustus: luotan sinuun niin paljon, että en pelkää näyttää pimeyttäni pohjaan asti.

Entä jos ei edes tiedä, mitä kysyisi? Jos rinnassa on vain valtava, sanaton puristus, ja Jumalan paikalla tuntuu ammottava tyhjiys? Toisinaan suurinta mahdollista uskoa näyttää olevan suostuminen elämään ilman varmuutta ja vastauksia, vain sen tien varassa, jota on lähtenyt kulkemaan. Rukoukseksi riittää huuto tai huokaus, vereslihalle raastettu sisin.

Jo satoja vuosia on ajateltu, että uskossa on erilaisia vaiheita. Synkät ajatkin on nähty tarkoituksenmukaisina etappeina matkalla. Entä jos kriisi tai murros onkin maaperän muokkaamista syvemmälle juurtumiselle, ja se, mitä lopulta kasvaa, on entistä vahvempaa? Ehkä ei kannata tuomita kylmää ja pimeää kautta epäuskoksi, sillä sen suojissa saattaa kasvaa uusi alku.

Uskon ei varmaankaan ole tarkoitus olla taakka, jota joudumme hampaat irtessä kantamaan ja todistelemaan. Eikö usko voisi olla pikemminkin kannettavaksi suostumista, lepäämistä sydäntämme suuremman rakkauden varassa? Näin epäilykset, kivut ja kysymykset eivät olekaan epäuskoa tai epäonnistunutta uskoa, vaan osa ihan tavallista uskoa, ihmisyyttä ja elämää.

Pohdinnan tueksi

1. Milloin sinun on vaikea uskoa?
2. Mieti miltä tuntuu, kun epäilet tai koet uskosi heikoksi. Tunnetko väsymystä? Syyllisyyttä? Häpeää? Hämmennystä? Pelkoa? Miksi?
3. Epäily voi tuntua lävistävän koko olemassaolon. Mieti muutama sellainen keino, jonka avulla voit saada hengähdystauon, kun väsytt epäilyksiisi. Minkälaiset asiat tai toimintatavat auttavat sinua rauhoittamaan olosi ja keskittymään elämään?

4. Kaikkea ei ole hyvä pyöritellä yksin mielessään. Ketkä ystävästäsi tai muista elämäsi ihmisistä ovat sellaisia, joille voit rehellisesti kertoa kipusi ja epäilysi, ja joita voit pyytää kantamaan sinua rukouksissaan?

5. Minkälaiset asiat tai toimintatavat voisivat auttaa sinua arjessasi pitämään yllä luottamustasi Jumalaan?

6. Miltä sinusta tuntuu ajatus siitä, että Jumala on sydäntäsi suurempi?

Päätösrukous

Jumala,
kiitos, että olet minusta riippumatta.

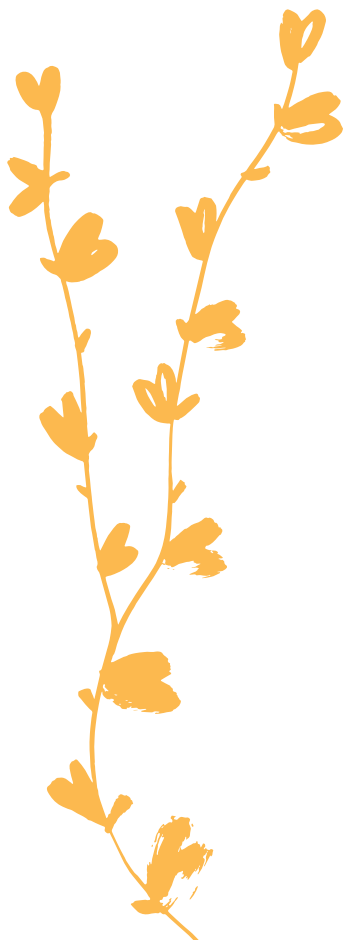
Auta minua kohtaamaan
epäilyni ja kipuni väistelemättä
ja kertomaan ne sinulle
siloittelematta.

Anna ympärilleni ystäviä,
jotka kestävät minut kokonaisena.
Auta meitä tukemaan toisiamme
ja löytämään tapoja,
jotka kannattelevat vaikeissa vaiheissa.

Auta minua, kun en pysty uskomaan sinuun.
Kiitos, että et päästä minua putoamaan.

Täsmärukous

Kanna minua, kun en jaksa uskoa sinuun.

USKO

Alkurukous

Herra, anna minun tänään
luottaa sinuun.
Kiitos, että lähelläsi
on tilaa hengittää.

Sana

Luuk. 11:26–38

Elisabetin kuudennella raskauskuukaudella Jumala lähetti enkeli Gabrielin Nasaretin kaupunkiin Galileaan tapaamaan nuorta tyttöä, joka oli neitsyt ja luvattu vaimoksi Daavidin suvusta tulevalle Joosefille. Tytön nimi oli Maria. Enkeli tuli sisään ja sanoi hänelle: "Terve, Maria! Ilo täyttää sinut, sillä Herra on kanssasi!" Sanat saivat Marian täysin ymmälleen, ja hän ihmetteli, mitä tällainen tervehdys mahtoi tarkoittaa. Enkeli kuitenkin jatkoi: "Älä pelkää, Maria. Jumala on päättänyt osoittaa sinulle erityistä suosiota. Sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, jolle sinun pitää antaa nimeksi Jeesus. Hänestä tulee merkittävä, ja häntä kutsutaan Korkeimman Pojaksi. Herra Jumala antaa hänelle hänen esi-isänsä Daavidin valtaistuimen. Hän hallitsee kuninkaana Jaakobin sukua, ja hänen valtakautensa on ikuinen." Maria kysyi enkeliltä: "Miten se on mahdollista? Minähän olen koskematon." Enkeli vastasi: "Pyhä Henki tulee sinun yllesi, ja Korkeimman voima peittää sinut varjoonsa. Syntyvä lapsikin on sen vuoksi pyhä, ja häntä kutsutaan Jumalan Pojaksi. Myös sukulaisesi Elisabet on raskaana ja odottaa poikaa vanhoilla päivillään. Hän on jo kuudennella kuukaudella, vaikka häntä pidetään hedelmättömänä. Jumalalle mikään ei ole mahdotonta." "Olkoon siis niin", Maria sanoi. "Minä olen Herran palvelija." Niin enkeli lähti hänen luotaan.

Ajatuksia uskosta

Usko on vahva sana. Se saattaa luoda mielikuvan horjumattomuudesta, johon ei mahdu kysymyksiä. Uskon sankarithan kulkevat varmoin jaloin kohti suuria näkyjä ja valloittavat maailman, vai kuinka?

Useimmiten Jumalan edessä taitaa kuitenkin olla hämmentyneitä pieniä ihmisiä, jotka eivät ymmärrä mistä on kyse. Ehkä uskon askelia ei otetakaan äänekkäästi, raskain saappain, vaan pikemminkin riisuttuna, paljain jaloin. Tarkoitus kun ei ole jättää Jumalaa oman erinomaisuuteni varjoon, vaan suostua hänen syleilynsä.

Syliin jääminen saattaa olla vaikeaa, jos uskon mieltää pelkästään tiedolliseksi: jos en ymmärrä, en usko. Äly on kaunis lahja, mutta se ei ole koko ihminen. Uskaltaisinko päästää uskon valumaan päästäni myös sydämeeni ja suostua yksinkertaisesti kohtaamaan pyhän analysoimatta, sanoittamatta tai ottamatta haltuun?

Voisiko usko tarkoittaakin ymmärryksen ylittävää viisautta? Sitä, että suostun päästämään irti omasta hallinnan tarpeestani, ja jättäydyn mahdollittoman edessä Jumalan varaan. Lakkaan miettimästä mitä olen tai en ole, ja käännän katseeni levottomasta minästä vakaaseen sinään. Ehkäpä minua katsovatkin vastaan rakastavat silmät.

Marian usko näyttää olevan kokonaisvaltaista luottamusta. Jumala ei saa vain pientä osa-aluetta hänestä, vaan koko ihmisen. Kenties usko ei kuulukaan vain pyhäpäiviin tai pään sisälle, vaan kaikkeen elämään: itsessäni ja kaikkialla olen Herran oma. Ei niin, että alistuisin jatkuvaan tarkkailuun vaan pikemminkin antautuisin täydesti rakkauteen.

Rakkaus ei ole staattinen tila, vaan se on sitoumuksenkin sisällä jatkuvassa liikkeessä. Rakastamiseen mahtuu monenlaisia tunteita ja vaihteita. Uskokaan ei siis pysy samanlaisena läpi elämän, vaan muuttuu ihmisen mukana. Kenties elävä usko tarkoittaakin juuri sitä, että annan Hengen hengitellä minussa vehreyttä ja kasvua, niin että kaikki paikoilleen kivettynyt alkaa murtua, saan täytyttyä ilolla ja kantaa hedelmää.

Pohdinnan tueksi

1. Mieti ja tunnustele sanaa usko. Mitä se merkitsee sinulle? Miten se näkyy tai tuntuu, missä se vaikuttaa? Laita sitten kätesi siihen kohden kehoasi, mihin usko mielestäsi sinussa asettuu. Miksi valitsit juuri tämän kohdan?

2. Mieti oman elämäsi matkaa tähän asti. Minkälaisia vaiheita tunnistat uskossasi? Minkälaisiin elämäntilanteisiin, ihmisiin ja paikkoihin mahdolliset murroskohdat liittyvät? Mihin suuntaan toivot uskosi kasvavan?

3. Mitä asiaa omassa elämässäsi ihmettelet Marian tavoin: Miten se on mahdollista?

4. Onko elämässäsi jokin osa-alue, jonne et haluaisi päästää Jumalaa? Miksi?

5. Mitä kokonaisvaltainen usko voisi sinulle tarkoittaa? Voisitko pyytää Jumalan lempeää Henkeä puhaltamaan valoa ja värejä elämäsi eri alueille?

6. Maistele sanoja "Ilo täyttää sinut, sillä Herra on kanssasi." Miltä ne tuntuvat?

Päätösrukous

Jumala,
kiitos, että sinun sylisi ei sido tai tukahduta,
vaan suojaa ja rakastaa.
Anna minulle rohkeutta heittäytyä
sinun rakkauteesi.

Auta minua kasvamaan uskossani niin vakaaksi,
että pohjani ei petä,
ja niin avaraksi, että
lähelläni on tilaa hengittää.

Kiitos, että olet sitoutunut minuun
kaikenlaisissa elämäntilanteissa.

Anna minulle Marian rohkeus
ihmetellä, kysyä ja luottaa vastaukseesi.
Täytä minut ilolla.

Täsmärukous

Anna minun jäädä rakkautesi varaan.

RIITTÄMÄTTÖMYYS

Alkurukous

Herra, luo tänään minussa uutta.
Kiitos, että sinä teet hyvää ja kaunista.

Sana

1. Moos. 1:1-2:2, alla katkelmia

Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Maa oli autio ja tyhjä, pimeys peitti syvyudet, ja Jumalan henki liikkui vetten yllä. Jumala sanoi: "Tulkoon valo!" Ja valo tuli. Jumala näki, että valo oli hyvä. Jumala erotti valon pimeydestä, ja hän nimitti valon päiväksi ja pimeyden yöksi. Tuli ilta ja tuli aamu, näin meni ensimmäinen päivä. Jumala sanoi: "Tulkoon kaartuva kansi erottamaan vedet toisistaan." Jumala teki kannen ja erotti toiset vedet sen alapuolelle ja toiset sen yläpuolelle. Niin tapahtui.

-- Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: "Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne. Vallitkaa meren kaloja, taivaan lintuja ja kaikkea, mikä maan päällä elää ja liikkuu."

-- Ja Jumala katsoi kaikkea tekemänsä, ja kaikki oli hyvää. Tuli ilta ja tuli aamu, näin meni kuudes päivä. Näin tulivat valmiiksi taivas ja maa ja kaikki mitä niissä on. Jumala oli saanut työnsä päätökseen, ja seitsemäntenä päivänä hän lepäsi kaikesta työstään. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska sinä päivänä hän lepäsi kaikesta työstään.

Ajatuksia riittämättömyydestä

Maailma on hengästyttävän runsas, ja sen uuvuttavaan rytmiin on helppo tempautua. Meille tarjotaan rajattomasti mahdollisuuksia: kuka tahansa voi olla mitä tahansa! Toisaalta saamme myös rajattomasti vaatimuksia: Jokaisen on pyrittävä johonkin erityiseen, sillä tavallinen on laiskaa ja tylsää. Lisäksi on muistettava jatkuvasti osallistua, ottaa kantaa ja näkyä!

Mediakin on täynnä sankaritarinoita, joiden valossa oma arki näyttää mitättömältä. Enkö käytä täyttä potentiaaliani? Jääkö jostain paitsi? Entä jos en jaksa aina ja kaikkialla olla paras versio itsestäni – tai ylipäänsä olla aina ja kaikkialla? Ehkä ei tarvitsekaan jaksaa. Jospa jokaiselle riittää oman jalkapohjan kokoinen pala maata ja yläpuolella avautuva taivas: se, että on oma itsensä omalla paikallaan ja tutustuu omiin unelmiinsa.

Joskus tosin on vaikea tietää, kuka on ja mihin kuuluu. Näyttää siltä, että erityisesti naisilla on usein monia rooleja ja toisinaan myös taipumus venyä yli osansa, yli rajojensa. Ehkä nainen ei aina edes ehdi miettiä itseään, pyörittää vain arkeaan, ja kokee jatkuvaa riittämättömyyttä. Itsensä voi kadottaa myös pelkoon. Tuotanko pettymyksen muille, jos en vastaa kaikkiin odotuksiin?

Jos on menettänyt ääriviivansa tai hukannut ytimensä, voi olla viisasta, ettei ensimmäiseksi yritä pohtia omaa kutsumustaan, vaan ainoastaan nojaa Kutsujaan. Kenties näin voisi tehdä aina, pysytellä niin lähellä Jumalaa, että hänen mittansa ihmisen arvosta tulee tutummaksi kuin maailman mitta.

Kaikkeen ei kuulu riittää. Sana kertoo, miten Jumala erottaa asioille aikansa ja paikkansa, siis siunaa rajat. Erityisesti pyhitetään lepo. Ehkä minunkin on syytä lakata leviämästä pieniksi palasiksi koko maailmalle ja alkaa raivata tilaa kaiken sen hyvän kasvulle, jota juuri minulle on annettu.

Voisikohan elämän perusvireeksi valita luomiskertomuksen sanat "Jumala katsoi kaikkea tekemäänsä, ja kaikki oli hyvää." Siis minäkin. Kun kuuntelee näin juurevaa rakkautta, sisimmässä saattaa oieta sekini, mikä on vaatimusten paineessa päässyt kasvamaan kieroon tai jäänyt ahtaissa oloissa pieneksi mykkyräksi.

Pohdinnan tueksi

1. Mieti itseäsi omassa arjessasi. Minkälaisia sanoja ja äänenpainoja kuulet mielessäsi? Kuka tai ketkä puhuvat? Kenen odotuksia täytät? Miltä se tuntuu?

2. Jos yön aikana tapahtuisi ihme, joka muuttaisi arkesi paremmaksi, minkälaiseen aamuun heräisit? Mikä olisi ennallaan, mikä olisi toisin? Miksi haluat pitää tai muuttaa juuri nämä asiat?

3. Listaa viisi asiaa tai arvoa, jotka ovat sinulle kaikkein tärkeimpiä. Mieti sitten arkeasi: miten ajankäyttösi jakautuu näiden ja muiden asioiden kesken? Miltä se tuntuu?

4. Mieti, mihin sinun oikeastaan pitää riittää ja mihin ei. Minkälaisia valintoja voisit tehdä, jotta elämäsi vastaisi paremmin arvojasi ja toiveitasi? Mille voisit sanoa ei ja mille kyllä?

5. Mieti edellisiä harjoituksia. Miltä valintojen tekeminen tuntuu? Voisitko muuttaa tuntemuksesi rukoukseksi?

6. Ajattele, että Jumala katsoo sinuun iloiten ja sanoo: tämä on hyvä. Miltä se tuntuu?

Päätösrukous

Jumala,
kiitos, että kaikki mitä teet, on hyvää.
Auta minua näkemään myös itseni sinun ihmeenäsi.

Siunaa arkeni.
Anna asioille aikansa ja paikkansa,
niin että en huku elämäni.
Auta minua löytämään itseni ja rajani.
Anna viisautta ja rohkeutta sanoa
oikeaan aikaan kyllä ja ei.
Anna myös terve ymmärrys velvollisuuksista
ja vapauta väärästä syllisyydestä.

Siunaa kaikki lahjani ja haavani,
niin että voin olla siunaukseksi muille
valumatta itse tyhjiin.

Kiitos, että silloinkin, kun minä en riitä,
sinun armosi riittää.

Aamen.

Täsmärukous

Auta minua löytämään itseni ja rajani, etten huku elämäni.

KUTSU

Alkurukous

Herra, kutsu minua tänään.
Kiitos, että et vaadi, vaan pyydät.

Sana

Luuk. 5:1-11

Jeesus seisoi Gennesaretinjärven rannalla, ja väkijoukko tungeksi aivan hänen ympärillään kuuntelemissa Jumalan sanaa. Jeesus näki rannassa kaksi venettä, joista kalastajat olivat nousseet huuhtomaan verkkojaan. Hän astui toiseen veneistä. Vene oli Simonin, ja Jeesus pyysi häntä soutamaan vähän kauemmas rannasta. Jeesus istui veneessä ja opetti ihmisiä sieltä.

Kun Jeesus oli lopettanut, hän sanoi Simonille: "Souda vielä kauemmas rannasta, syvään veteen. Laskekaa sitten verkkonne, jotta saisitte saalista." Simon vastasi: "Mestari, olemme jo raataneet koko yön saamatta mitään. Mutta lasken toki verkot, jos niin sanot." He tekivät niin ja saivat niin valtavasti kalaa, että heidän verkkonsa alkoivat repeillä. He viittoivat toisessa veneessä olevia ystäviään apuun. Nämä tulivat, ja he saivat molemmat veneet niin täyteen kalaa, että ne olivat upota. Tämän nähdessään Simon Pietari heittäytyi Jeesuksen jalkoihin ja sanoi: "Herra, mene pois luotani! Minä olen syntinen mies." Hän ja kaikki hänen miehensä pelästyivät saamansa saaliin määrää. Yhtä ihmeissään olivat Jaakob ja Johannes, Sebedeuksen pojat, jotka olivat hänen kumppaneitaan. Mutta Jeesus sanoi Simonille: "Älä pelkää! Tästä lähtien sinä kalastat ihmisiä." He vetivät veneet maihin, jättivät kaiken ja lähtivät seuraamaan Jeesusta.

Ajatuksia kutsusta

Jumalan kutsu voi tuntua suurelta ja ihmeelliseltä – jopa siinä määrin, että se pelottaa. Mikä minä olen, miksi kelpaisin? Eihän minussa ole mitään erityistä! Jos kaikki elämästäni paljastuisi, minut kyllä jätettäisiin rannalle ruikuttamaan.

Pyhän edessä on luonnollista huomata, miten pieni itse on. Ihmisen rikkiäisyys, heikkous ja arkisuus ei kuitenkaan koskaan ole este kutsulle. Keitä Jumala kutsuisi, jos ei ihan tavallisia ihmisiä heidän tavallisessa arjessaan? Eihän maailmassa ole muita tarjolla.

Lempeä Herra kulkee siellä, missä ihmiset ovat ja pyytää mukaansa yhteiselle matkalle. Kutsu on kokonaisvaltainen. Ei ole kyse vain tekemisestä, vaan ennen muuta olemisesta, uudesta identiteetistä, joka ponnistaa rakkaudesta.

Uskaltaisinko ajatella, että koko olemassaoloni ja tehtäväni kumpuavat tästä kutsusta, että minulta ei vaadita mitään, vaan minulle annetaan kaikki.

Kun on saanut paljon hyvää, sitä on vaikea piilottaa. Ehkä kutsuttuna oleminen onkin täyttymistä Jumalan hyvydestä ja lahjoista, jotta ne voisivat valua minusta maailmaan. Näin saamani rakkaus ei jää vain sisäisen elämäni rikkaudeksi, vaan alkaa pyrkiä muita ihmisiä kohti ja muuttua teoiksi. Samalla kun rakkaus aktivoituu, se myös kasvaa, vahvistuu ja ruokkii edelleen kutsua. Vahvistuva kutsu puolestaan alkaa kutsua muitakin mukaan.

Tänäänkin jossain tarvitaan analyttistä tutkijanmieltä, syliä lapselle, lenkkikaveria tai organisoijaa. On paljon heitä, joille tuore pulla, tuttu virsi tai keskusteluhetki avaa taivaan ovet. Ja miten moni pieni tai suuri kulkija kaipaakaan esirukouksia, ohimennen sanottua ystävällistä sanaa, hymyä!

Jokaiselle luonteenlaadulle, kiinnostukselle, koulutukselle ja taidolle on käyttöä. Koskaan ei ole syytä miettiä tarvitaanko minua, ainoastaan sitä, missä, milloin ja keitä varten.

Pohdinnan tueksi

1. Mitä kutsu merkitsee sinulle? Kuka tai mikä kutsuu? Mikä siinä tuntuu hyvältä, mikä hankalalta? Miksi?
2. Minkälaiset asiat, kiinnostukset ja ympäristöt ovat sinulle luontevia ja omia? Ehkä voisit pyytää Jeesusta tulemaan juuri tähän arkeesi ja näyttämään, mitä hyvää sinun eväilläsi ja elämäntilanteellasi voisi tehdä.
3. Onko elämässäsi jokin sellainen asia, joka ei tunnu etenevän, vaikka olet tehnyt sen eteen paljon työtä? Mitä sinun kohdallasi tarkoittaisi, että verkot täytyisivät? Uskaltaisitko pyytää Jumalalta uutta mahdollisuutta, näkökulmaa tai toimintatapaa tilanteeseen?
4. Voiko kutsu muuttua? Millä tavalla voi tai ei voi? Mitä kaiken jättäminen voisi sinulle tarkoittaa?
5. Koetko, että sinulla pitäisi olla kutsu johonkin tai et saisi tuntea kutsua johonkin siksi, että olet nainen? Minkälaisia tunteita ja ajatuksia tilanteessa nousee? Voisitko antaa itsellesi luvan purkaa niitä kirjoittamalla tai piirtämällä ajatuksenvirtaa ilman, että pyrit tiettyyn lopputulokseen? Nouseeko esiin jotakin yllättävää tai uutta?
6. Tunnustele Jeesuksen sanoja: älä pelkää. Miltä sinusta tuntuu ajatus, että sinut kutsutaan tehtävään näillä sanoilla?

Päätösrukous

Jeesus,
kiitos, että sinua ei tarvitse etsiä kaukaa,
vaan sinä tulet sinne, missä minä elän tavallista elämääni.
Auta minua tunnistamaan sinut, kun olet kohdalla,
ja anna rohkeutta lähteä sinun matkaasi.

Anna minulle hyvä ja hirtämätön tehtävä,
jota ei tarvitse pelätä,
ja auta minua kasvamaan kutsun mukana,
niin että rakkautesi leviää yhä laajemmalle.

Täytä minut kaikella hyvällä,
niin että minulla on paljon annettavaa muille.

Aamen

Täsmärukous

Täytä minut kaikella hyvällä, niin että se valuu yli myös toisille.

VOIMA

Alkurukous

Herra, pidä minut kiinni sinun voimassasi.
Kiitos, että sinussa ei ole väkivaltaa.

Sana

Efe 6: 10, 13-18

Lopuksi: Antakaa Herran vahvistaa teitä voimallaan. – Ottakaa siis käyttöönnne Jumalan taisteluvälineet, jotta voitte pahan päivän tullen taistella ja selviytyä voittajina. Seiskää valmiina ja kiinnittäkää vyöksenne totuus. Pukeutukaa oikeamielisyyden haarniskaan ja solmikaa sandaaleiksenne valmius levittää rauhan sanomaa. Ottakaa vielä suojaksenne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet. Ottakaa vastaan myös pelastuksen kypärä, samoin Hengen miekka eli Jumalan sana. Olkaa kestäviä ja valvokaa. Pyytäkää ja rukoilkaa joka hetki Hengen voimalla, rukoilkaa kaikkien pyhien puolesta.

Ajatuksia voimasta

Sosiaalisessa mediassa liikkui hiljan kertomus, jossa äiti oli Leia-tyttärensä kanssa matkalla. Häneltä kysyttiin, onko lapsi nimetty Star Wars -elokuvien Prinsessa Leian mukaan. Äiti vastasi, ettei näin ollut, vaan tytär oli saanut nimensä Kenraali Leialta. Kyseessä oli sama fiktiivinen hahmo, mutta eri näkökulma hänen rooliinsa.

Myös jokainen kristitty nainen on sekä prinsessa että sotilas. Taivaan Kuninkaan lapset puetaan taisteluvälineisiin sukupuolesta riippumatta, sillä taistelu on sama. Toisia kutsutaan myös johtotehtäviin. Minkä näkökulman minä tänään valitsen itseni ja miksi? Vahvistaako vai lannistaako se minua? Auttaako se eteenpäin omassa kutsussani ja

tehtävissäni? Entä uskallanko nähdä itsessäni molemmat puolet ja luottaa siihen, että kumpikin on täynnä Jumalan voimaa?

Naiset ovat joutuneet pitkään taistelemaan myös paikastaan yhteiskunnassa. Vastareaktionä tähän voi tulla kiusaus tehdä asioita vain näyttääkseen muille voimaansa, siis että naisenakin pystyy ja uskaltaa. Näin voi kuitenkin joutua uudestaan ansaan: ennen tein asioita muiden vaatimuksesta, nyt vastoin heidän odotuksiaan. Kummassakaan tapauksessa en toimi omasta valinnastani tai kutsustani käsin.

Todellinen voima ei näytä vaativan todisteluja. Se on pikemminkin rauhaa ja lujuttua olla tosi omalla paikallaan ja alttiutta vaikuttaa siinä yhteiseksi hyväksi. Itsensä kanssa sinut olevan nainen, joka luottaa osaamiseensa ja toimii sen mukaan, raivaa esimerkillään tilaa myös muille naisille. Joskus on tarpeen opetella näkemään omat lahjansa Jumalan voiman vaikutuksena, arvostamaan niitä ja käyttämään niitä piilottelematta. Ensimmäinen taistelu saattaakin olla oman pään sisäinen.

On viisasta valita taistelunsa ja varustautua siihen oikein. Mihin minulla on kiinnostusta ja taipumuksia? Mitä haluan oppia? Mihin haluan vaikuttaa? Jumalan voima voi näyttäytyä hyvin monenlaisena. Se voi olla vaikkapa kyky lähestyä ihmisiä, tarkkanäköistä johtamista, herkkyyttä huomata kauneus yksityiskohdissa, taitoa tehdä käsitöitä tai suunnitella rakennuksia. Se voi olla myös taitoa ja sitkeyttä taistella tyttöjen ja naisten mahdollisuuksien ja turvallisuuden puolesta.

Raamattua selatessaan ja ympärilleen katsoessaan huomaa, miten erilaisia tapoja Hengellä on vaikuttaa. Joka tapauksessa oikean voiman tunnistaa siitä, mitä se saa aikaan. Rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, hyvyys ja uskollisuus kasvavat siellä, missä ponnistetaan Jumalan voiman maaperästä.

Pohdinnan tueksi

1. Minkälaisia rooleja sinulla on? Millä perusteilla asetut niihin: ovatko ne annettuja, valittuja vai jotakin muuta? Tunnetko niissä rauhaa vai rauhattomuutta, iloa vai ahtautta? Miksi? Voisitko pyytää Jumalaa näyttämään, missä rooleissa olet tosi?
2. Minkälaisissa tilanteissa tunnet rauhaa ja varmuutta? Miksi? Miten voisit laajentaa arjessasi sitä alaa, jossa olet varma ja koet rauhaa?
3. Milloin ja missä koet joutuvasi taistelemaan paikastasi tai rauhastasi? Ketä tai mitä vastaan taistelet ja miten? Kenen tai minkä puolesta taistelet? Voisitko pyytää Jumalalta apua näihin tilanteisiin?
4. Milloin tunnet kiusausta todistella vahvuuksiasi? Vahvistavatko tilanteet sinua? Mitä tunteita tai toimintaa tilanteista seuraa sinussa tai ympärilläsi?
5. Minkälaisissa tilanteissa tarvitset voimaa ja lujuuutta? Miten löydät tai voisit löytää tarvitsemäsi?
6. Miten voisit vahvistaa toisia?

Päätösrukous

Herra,
kiitos siitä, että olet sitoutunut minuun.
Auta minua pysymään niin lähellä sinun sydäntäsi,
että tunnen sen elämänvoiman ja sykkeen.

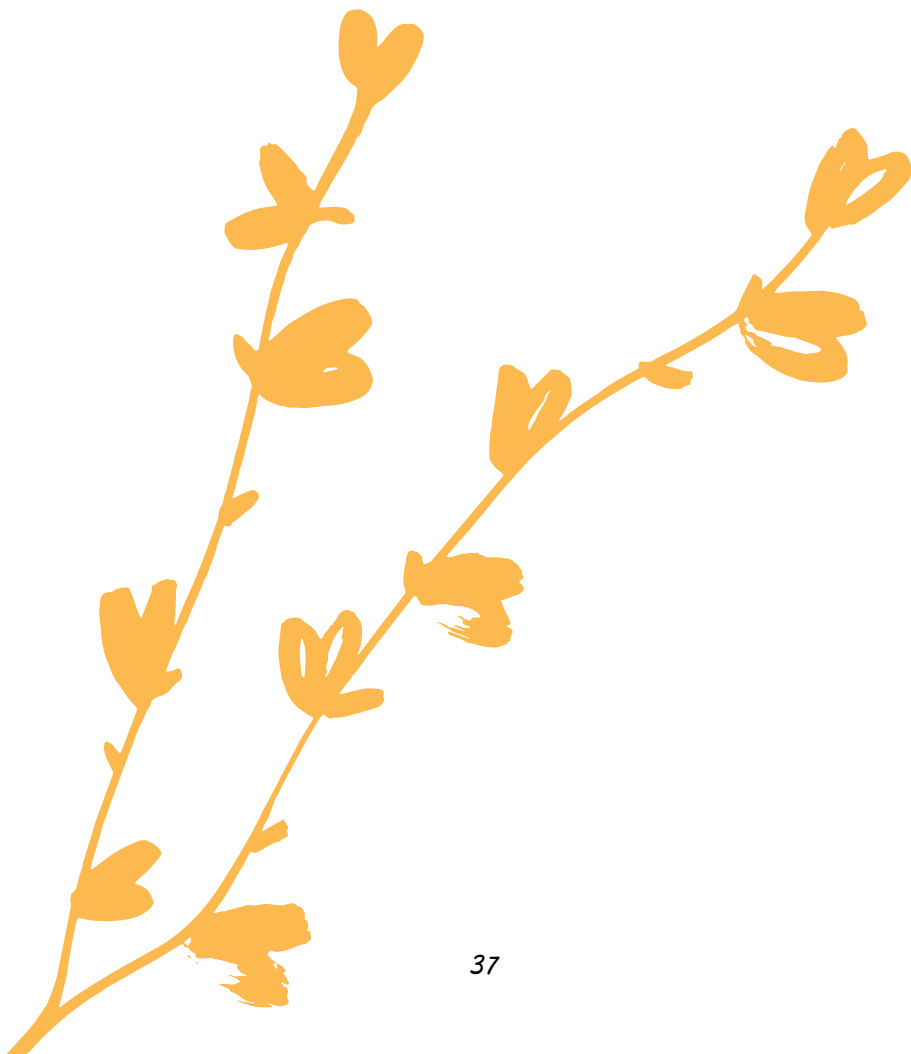
Kutsu minua oikeisiin taisteluihin ja anna niihin välineet.
Vahvista minua vaikuttamaan omalla paikallani.
Auta, etten pienennä itseäni tai muita, enkä vähättele sinun voimaasi.

Jumala,
näytä minulle missä ja miten voin vahvistaa toisia.
Auta meitä yhdessä näyttämään maailmalle sinun väkevä hyvytesi.

Aamen

Täsmärukous

Anna sinun voimasi vaikuttaa minussa, niin että minä vaikutan hyvää maailmassa.

VIERAANVARAISUUS

Alkurukous

Herra, avaa minussa tänään niitä ovia, joiden on tarkoitus aueta.
Kiitos, että teet sen kunnioittavasti.

Sana

1. Kor. 12: 12, 15-21

Kristus on kuin ihmisruumis: kokonaisuus, joka muodostuu monesta eri jäsenestä. – – Eikö jalka ole osa ruumista, vaikka väittäisikin: "En kuulu ruumiiseen, koska en ole käsi"? Eikö korva ole osa ruumista, vaikka väittäisikin: "En kuulu ruumiiseen, koska en ole silmä"? Jos ruumis olisi pelkkää silmää, miten se kuulisi? Jos se olisi pelkkää korvaa, millä se haistaisi? Jumala kuitenkin pani ruumiiseen kaikki eri jäsenet, niin kuin parhaaksi näki. Jos kaikki olisi yhtä ja samaa jäsentä, olisiko silloin ruumista ollenkaan? Jäseniä on monta, mutta ruumis on yksi kokonaisuus.

Ajatuksia vieraanvaraisuudesta

Moninaisessa maailmassa ovien avaaminen ei aina ole helppoa. Voi pelottaa, että vieraanvaraisuuden nimissä joutuu luopumaan omasta mielipiteestään tai vakaumuksestaan. Suljetuissa ovissa on kuitenkin riskinsä. Onko minulla tai meillä varaa jättää ulkopuolelle ketään, kun jokainen kantaa itsessään jotakin Jumalan lahjaa? Entä saanko sulkea oman valoni tiiviisti sisäpuolelle, niin että se ei loista muille?

Jospa vieraanvaraisuus ei tarkoitakaan sitä, että minun on muututtava sinuksi tai päinvastoin. Voisiko siinä pikemminkin olla kyse siitä, että päästän sinut katsomaan, minkälainen pöytä meille on katettu, ja annan sinun kertoa, miten teillä tavataan kattaa. Kummankaan ei ole pakko tykätä toisen eväistä, mutta niistä saattaa löytää jotakin sellaista, joka omasta pöydästä on aina puuttunut.

Parhaimmillaan moninaisuus näyttää erilaisia puolia Kristuksesta ja tasapainottaa yhteisöä. Jossain voi olla kasapäin ehtiväisiä käsiä, mutta kipeä tarve kuuntelevalle korvalle. Toisaalla on kauniisti ylistäviä kieliä, jotka kaipaavat kuoronsa kuljettajaksi kaasujalkaa. Uskaltaisikohan ajatella, että vieraanvaraisuus saattaa avata oven jopa rukousvastaukselle?

Entä jos näyttääkin siltä, että sisäänpyrkijällä ei ole yhteyttä päähän? Voisiko ajatella, että Kristus-ruumiin jäsenenä meillä on silloin entistä suurempi syy avata ovi ja tarjota tulijalle sellaista rakkautta, että hän kasvaa osaksi kokonaisuutta ja löytää omat lahjansa ja tehtävänsä yhteisössä. Voin siis huoletta jättää toisen uskon arvioinnin Jumalalle. Minut on joka tapauksessa kutsuttu rakastamaan, rukoilemaan ja rohkaisemaan.

Kaikkea ei tarvitse sulattaa. Kuulemaan ja ymmärtämään voi kuitenkin avautua silloinkin, kun ei hyväksy toisen toimintaa tai tapoja. Erilaisuuden vilpitiön kohtaaminen auttaa monesti myös selkiyttämään omaa ajattelua, ehkä sanoittamaanakin sitä. Minun on lupa olla minä ja sinun sinä, eikä kukaan menetä mitään, jos olemme toisiamme kohtaan ystävällisiä.

Pohdinnan tueksi

1. Mikä ovien avaamisessa tuntuu hyvältä, mikä haastavalta?
2. Mitä vieraanvaraisuus mielestäsi on? Mitä se ei ole?
3. Minkälainen on tasapainoinen yhteisö? Miten siellä toimitaan?
4. Miten erilaisen ja uuden kohtaaminen voisi toisaalta raikastaa ajattelusi, toisaalta vahvistaa omaa vakaumustasi?
5. Ihmiset ovat erilaisia myös siinä, miten paljon ja millä tavoin ovat toisten ihmisten seurassa. Mikä voisi olla juuri sinulle ja/tai yhteisöllesi luontevin tapa osoittaa vieraanvaraisuutta? Voisitko pyytää Jumalaa auttamaan sen löytämisessä?

6. Kun sinä ja toinen ihminen olette molemmat osa yhtä ja samaa Kristuksen ruumista, toinen antaa itse asiassa sinulle jotakin myös omasta itsestäsi. Miltä ajatus tuntuu?

Päätösrukous

Kristus,
sinä rakastat ihmisiä niin paljon,
että haluat meidät osaksi itseäsi.
Auta meitä pysymään niin lähellä sinua,
että emme koe toisiamme uhkaksi,
vaan näemme ne erilaiset lahjat ja tehtävät,
joita haluat yhteisöömme antaa.

Auta meitä löytämään itsellemme sopivia tapoja
osoittaa vieraanvaraisuutta
ja anna viisautta kunnioittaa sekä toisten rajoja että omiamme.

Anna rohkeutta avata ovia,
niin että kaikki se hyvä, mitä olemme sinulta saaneet
voi valua valona toisten siunaukseksi.

Aamen.

Täsmärukous

Auta minua avaamaan ovia, jotta sinun rakkautesi saa virrata.

VINKKEJÄ RYHMÄNOHJAAJALLE

Kokoontuminen

Ryhmällä on hyvä olla selkeä aloitus ja lopetus: pysähdys, hengitys, lepo.

Rukous

Ryhmässä voidaan päättää, miten rukoillaan: Lukeeko ryhmänohjaaja alku- ja loppurukoukset? Halutaanko kenties rukoilla yhteen ääneen? Aloitetaanko ja lopetetaanko tapaaminen yhteisellä hiljaisuudella, jonka aikana kukin rukoilee mielessään tai viettää muuten hetken omassa rauhassaan?

Keskustelu

On tärkeää huolehtia siitä, että jokainen saa halutessaan puheenvuoron. Tarvittaessa vuoroja voidaan mitoitaa esim. kännykän hälytyksen avulla (valitse mieluiten lempeä hälytysääni).

Toiminnallisuus

Teemojen käsittelyssä voidaan käyttää apuna myös toiminnallisia ja luovia menetelmiä sen mukaan, mikä ryhmälle parhaiten sopii ja mitkä menetelmät ovat ohjaajalle tuttuja.

Esimerkiksi:

- Ryhmän aikana halukkaat voivat pitää päiväkirjaa omasta matkastaan kirjoittaen, kuvittaen, askarrellen.
- Teemoja tai jotakin teemaa voidaan pohdiskella hiljaisella metsäkävelyllä ja keskusteluhetket pitää nuotiolla tai laavulla.
- Odotuksen tunnetta tai pelon säikeitä voidaan maalata tai piirtää.
- Vapautta voidaan kokeilla liikkeillä.
- Uskon vaiheista voidaan tehdä eri materiaalein aikajana tai kartta.
- Vieraanvaraisuudesta voidaan tehdä yhteinen kollaasi tai käsityö: jokainen tekee oman työnsä tai palansa, ja lopuksi katsotaan, minkälainen kokonaisuus niistä saadaan.